И си на Милан думаше
Милане ле Младъ Милоне!
Ито си е силни сновове,
Като бойни дъждове:
Ами си е сива бяла дрехка,
И си гуранъ чуква,
И си дребне бъзи рани,
Та си на прапора напъхъ,
Та сѣ имъ прапоръ претопилъ,
Та си тъмница прекарала,
Та си на Милана Мила наказала,
Маланъ си дума на тъмничера.
Тъмничарю Младъ Ванчио!
То не си е сива бяла дрехка,
Ами си е моя-та стара майчица.
И тиганова та майчица го чуло,
Та си на Милана думаше:
Чуй ли си вчуй ли си,
Маланъ си на майка думаше:
Чуй свѣ мало живъ свѣ
Ако хаѣ да на свѣ тежубавѣ.
Че си Маланъ дума на майка си:
Мило ми здравиє, Мала,
На моя-та невѣста пенрана;